

Užívá tedy zákon v jedné skutkové podstatě pojmu »pozemek« a ve druhé pojmu »dům nebo příbytek«. Jednak z této okolnosti, jednak i z mluvnického obsahu cit. slov zákonných je jasné, že jde o různé pojmy. Stěžovatelé se však mýlí, mají-li za to, že jde o dva pojmy zcela výlučné. První z nich (»pozemek«) je pojem širší a obsahuje v sobě i pojem domu či příbytku. Z toho důvodu i dům nebo příbytek mohou být vhodným předmětem jednání, popsaného ve větě týkající se rušení míru pozemního, zvláště tehdy, nejsou-li dány všechny zákonné znaky jednání, jež zákon označuje za rušení míru domovního, jsou však dány všechny složky činu uvedeného v první větě téhož paragrafu. Je tedy pozemkem ve smyslu první věty § 83 tr. z. každá nemovitost. Za dům ve smyslu druhé věty téhož paragrafu lze však považovati jen nemovitost s takovou stavbou, které se užívá neb která je aspoň způsobilá k užívání k účelům v zákoně popsaným, t. j. jako dům nebo příbytek. Novostavbu do takové míry ještě nedokončenou nelze proto ještě označiti za dům nebo příbytek ve smyslu zákona. Novostavba taková je však ve smyslu uvedeného názoru pozemkem. Svědkové K. a P. nezdržovali se též v novostavbě, o níž v souzeném případě jde, proto, že by jim měla sloužiti trvale za dům či příbytek. Správně proto viděl napadený rozsudek v nedokončené stavbě pouze pozemek a nikoli dům či příbytek a nepochybil v důsledku toho, když čin obžalovaných nepodřadil ustanovení o rušení míru domovního a shledal v něm rušení míru pozemního, neboť všechny znaky tohoto činu jsou ve zjištěném jich jednání dány.

Poněvadž stěžovatelé tvrdí ve své zmatečné stížnosti, že pouze kvalifikace jich činu za rušení míru domovního (nikoliv i kvalifikace za rušení míru pozemního), by vyloučila podřadění jejich jednání též za zločiny veřejného násilí vydíráním podle § 98 a), b) tr. z. a za přestupek úmyslného tělesného poškození podle § 411 tr. z., netřeba se zabývati jich dalšími vývody o tom, kdyžtž bylo dovedeno, že právní kvalifikace za zločin veřejného násilí rušením domovního míru podle § 83 věta druhá tr. z. tu vůbec v úvahu nepřichází. Stačí podotknouti, že reální konkurence mezi zločinem veřejného násilí rušením pozemního míru podle § 83 první věta tr. z. a zločiny veřejného násilí vydíráním skutkem a vyhrůžkou podle § 98 a), b) tr. z. není vyloučena, ježto k prvému z nich se nevyžaduje spáchání násilí na osobách nebo vyhrůžek vůči nim. V opačném případě by tato násilí, resp. vyhrůžky zůstaly neposouzeny. Rovněž mezi zločinem veřejného násilí vydíráním skutkem a dokonaným přestupkem úmyslného tělesného ublížení podle § 411 tr. z. není ideální konkurence vyloučena, neboť k prvému z nich se nevyžaduje takového násilí, aby dostoupilo stupně v § 411 tr. z. vyznačeného. Násilí v tomto ustanovení popsané svou intenzitou přesahuje pojem násilí v § 98 a) tr. z. předpokládaného. Je proto kvalifikace činu obžalovaných, jak v napadeném rozsudku je uvedena, zcela odůvodněna.

Čís. 5201.

Byl-li obžalovaný odsouzen dvěma okresními soudy pravoplatně podmíněně a soud, vynášející pozdější rozsudek, nepoužil § 265 tr. ř., ač šlo o trestné činy, které měly být podle § 56 tr. ř. souzeny týměž rozsudkem, jest považovati oba rozsudky za rozsudky samostatné.

Uznal-li soud, vynesší dřívější rozsudek, se souhlasem veřejného obžalobce podle § 8 odst. 2 zák. čís. 562/19 sb. z. a n., že se odsouzený osvědčil, porušil soud, vynesší pozdější rozsudek, zákon v ustanovení § 6 čís. 4 a § 8 cit. zák., nařídil-li, aby podle § 6 čís. 4 cit. zák. byly vykonány oba tresty.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1935, Zm I 1267/34.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení okresního soudu v Počátkách ze dne 13. července 1934 právem: Usnesením okresního soudu v Počátkách ze dne 13. července 1934, jímž byl podle § 6 čís. 4 zák. o podm. ods. nařízen výkon trestů rozsudkem téhož soudu ze dne 19. května 1933 a rozsudkem (trestním příkazem) okresního soudu v Kouřimi ze dne 25. listopadu 1932 podmíněčně uložených, porušen byl zákon v ustanoveních § 1 odst. 2, § 6 čís. 4 a § 8 odst. 1 zák. o podm. ods. Usnesení toto se zrušuje, usnesení okresního soudu v Kouřimi ze dne 2. února 1934, jímž bylo prohlášeno, že obžalovaný J. Š., odsouzený podmíněně rozsudkem (trestním příkazem) okresního soudu v Kouřimi ze dne 18. prosince 1932, ve zkušební době se osvědčil a má se tudíž podle § 1 odst. 2 zák. o podm. ods. za to, že nebyl odsouzen, se obnovuje a okresnímu soudu v Počátkách se ukládá, aby vzhledem k uplynutí zkušební doby, uložené jeho rozsudkem ze dne 19. května 1933, zkoumal a vyslovil, zda se odsouzený ve zkušební době v této trestní věci osvědčil.

Důvody :

Obžalovaný J. Š. byl odsouzen: 1. trestním příkazem okresního soudu v Kouřimi ze dne 18. prosince 1932 pro přestupek podle § 431 tr. zák., spáchaný dne 25. listopadu 1932 k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin, podmíněně se zkušební dobou jednoho roku, která končila dne 1. ledna 1934, 2. rozsudkem okresního soudu v Počátkách ze dne 19. května 1933 pro přestupek podle § 431 tr. zák., spáchaný dne 2. června 1932 k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 3 dny, podmíněně se zkušební dobou jednoho roku, končící dne 19. května 1934.

Okresní soud v Počátkách nepoužil při výměře trestu ustanovení § 265 tr. ř., ač trestný čin, který byl předmětem jeho rozsudku, byl spáchán před 18. prosincem 1932, dnem to vydání trestního příkazu okresním soudem v Kouřimi, tedy ač šlo o dva trestné činy, které podle § 56 tr. ř. měly býti souzeny jedním rozsudkem. Nutno proto považovati oba rozsudky, které nabyly v celém rozsahu právní moci, za rozsudky samostatné, při čemž je zcela nerozhodné, z jakého důvodu soud, vynášející rozsudek pozdější, nepoužil ustanovení § 265 tr. ř., stalo-li se tak z opomenutí soudu, či proto, že tomuto soudu nebylo nic známo o dřívějším odsouzení, jak tomu bylo v souzeném případě.

Okresní soud v Kouřimi uznal pak usnesením ze dne 2. února 1934 za souhlasu veřejného žalobce podle § 8 odst. 2 zák. čís. 562/1919 sb.

z. a n. v sedění neveřejném, že se obžalovaný, podmíněně odsouzený rozsudkem (trestním příkazem) ze dne 18. prosince 1932, ve zkušební době osvědčil a má se tudíž podle § 1 odst. 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. za to, že nebyl odsouzen.

Okresní soud v Počátkách, zjistiv při konaném šetření po uplynutí zkušební lhůty ve věci T 153/32 z výpisu z rejstříku trestů doplněného dne 25. května 1934, že podmíněně odsouzený J. Š. byl též podmíněně odsouzen rozsudkem (trestním příkazem) okresního soudu v Kouřimi a shledav, že oba rozsudky jsou v poměru podle § 265 tr. ř., nařídil ve veřejném sedění k návrhu veřejného žalobce usnesením ze dne 13. července 1934, aby podle § 6 č. 4 zák. o podm. ods. (č. 562/1919) byly vykonány oba tresty, t. j. jak trest uložený rozsudkem okresního soudu v Počátkách ze dne 19. května 1933, tak i trest uložený trestním příkazem okresního soudu v Kouřimi ze dne 18. prosince 1932.

Tímto usnesením porušil okresní soud v Počátkách zákon v § 6 č. 4 a § 8 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. Především nebyl okresní soud v Počátkách oprávněn změnití pravoplatné usnesení okresního soudu v Kouřimi ze dne 2. února 1934, jímž bylo prohlášeno za souhlasu veřejného žalobce, že podmíněně odsouzený se osvědčil. Ke změně takového usnesení mohlo by dojít jen tímž soudem, a to výlučně za předpokladů § 18 odst. 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n., kterých zde není. Ve druhé řadě nebylo lze užítí ani § 6 č. 4 zák. č. 562/1919 sb. z. a n., a to čtvrté věty a vysloviti, že se nařizuje výkon trestu nejen z rozsudku okresního soudu v Počátkách, tím méně pak naříditi z tohoto důvodu i výkon trestu z rozsudku (trestního příkazu) okresního soudu v Kouřimi: neboť nešlo o případ, kdy soud, vynášející pozdější rozsudek, použil ustanovení § 265 tr. ř. vzhledem k předchozímu odsouzení, ba naopak šlo — jak již bylo dovozeno — o dva docela samostatné rozsudky, při nichž trest uložený pozdějším rozsudkem netvoří dodatek k trestu uloženému trestním příkazem předcházejícím a mimo to nešlo o rozhodování o povolení či nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu při vynášení rozsudku, tedy o výrok pojatý do rozsudku, ani o rozhodnutí, které si soud podle § 7 odst. 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. v rozsudku vyhradil.

Nejvyšší jako zrušovací soud vyslovil zejména v rozhodnutí č. 4275 sb. z. a n., že, nedošlo-li v případě předpokládaném ve čtvrté větě § 6 č. 4 zák. o podmíněném odsouzení k jednotné úpravě otázky podmíněnosti nebo nepodmíněnosti odsouzení v pozdějším z rozsudků, jsoucích v poměru podle § 265 tr. ř., nebo v dodatečném usnesení rozsudkem tím podle § 7 odst. 2 zák. o podm. ods. vyhrazeném, a nabyly-li dotčené soudní výroky o podmíněnosti toho kterého odsouzení mocí práva, nemůže býti skutečnost, že jde o dva trestné činy, jež měly býti podle § 56 tr. ř. souzeny jediným rozsudkem, podnětem k d o d a t e č n é m u z k o u m á n í a řešení otázky, zda má býti nařízen nebo podmíněně odložen výkon trestů postupně uložených, resp. jejich celku. Výkon trestu, jehož podmíněný odklad byl vinníku pravoplatně povolen, nemůže býti zpravidla, jak vyslovilo rozhodnutí č. 3154 sb. z. a n., nařízen pro skutečnosti, jež nastaly dříve, než byl odklad výkonu trestu povolen, třebaže skutečnosti ty nebyly soudu, když učinil tento výrok, známy a dostaly se k jeho vědomosti teprve po onom výroku. To platí i pro opomenutí

některého výroku v onom rozhodnutí (rozsudku nebo usnesení), v němž mohl nebo měl být výrok ten podle zákona učiněn, nanejvýš i pro opomenutí výroku v pozdějším rozsudku neb usnesení podle § 7 zák. o podm. odsouzení, že se podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje a že má být vykonán i trest předcházejícím rozsudkem podmíněně uložený.

Z toho, co uvedeno, plyne, že pro okresní soud v Počátkách, jenž vynesl pozdější z oněch dvou rozsudků, které byly v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, nebylo tu již možnosti, by nařídil podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení výkon trestu, ježž sám svým rozsudkem ze dne 19. května 1933 obžalovanému podmíněně uložil a v důsledku toho též výkon trestu obžalovanému předchozím rozsudkem (trestním příkazem) okresního soudu v Kouřimi podmíněně uloženého, i kdyby ohledně tohoto trestu nebylo bývalo ještě uznáno, že se obžalovaný osvědčil; bylť rozsudek okresního soudu v Počátkách v době, kdy zmocněnec státního zastupitelství navrhl při veřejném sedění konaném podle § 8 odst. 1 zák. o podm. ods. nařízení výkonu trestu, již pravoplatný a ze čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podm. ods. nelze vyvozovati, že by soud, vynesší pozdější z rozsudků, jsoucích v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, směl neb měl z důvodů § 6 čís. 4 čtvrté věty zák. o podm. ods. něco měniti na svém pravoplatném rozhodnutí o podmíněnosti odsouzení. Byl proto usnesením okresního soudu v Počátkách ze dne 13. července 1934 porušen zákon v ustanoveních § 1 odst. 2, § 6 čís. 4 a § 8 odst. 1 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n.

Čís. 5202.

Zařízeními k přesnému stanovení hranic státu ve smyslu § 1 zák. čís. 254/1921 jsou značková opatření ve smyslu článku II § 1 zák. čís. 254/1921; polní cesta, jež tu již byla, nestala se zařízením v onom smyslu tím, že její střední čarou probíhá státní hranice.

Mezníky nebyly učiněny neznatelnými ve smyslu § 1 zák. čís. 254/1921 tím, že byly při orání přikryty částečně hlinou tak, že nebylo viděti jejich označení; jde tu však o přestupek podle § 3, stalo-li se to úmyslně, a o přestupek podle § 4 zák. čís. 254/1921, stalo-li se to z nedbalosti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1935, Zm II 358/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 17. května 1934, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro přečin podle § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n., vyhověl jí však, pokud čelila proti tomu, že obžalovaný nebyl uznán vinným ani přestupkem podle § 3 zákona č. 254/21 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil v tomto rozsahu jako zmatečný a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu ve Znojmě, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.